

Jel 7,12 ¹¹Az angyalok mind ott álltak a trón, a vének és a négy élőlény körül, arcra borultak a trón előtt, és imádták Istent ¹²ekképpen: Ámen! Az áldás, a dicsőség és a bölcsesség, a hálaadás és a tisztesség, a hatalom és az erő a mi Istenünké örökkön-örökké! Ámen!

Hálásan jobb élni

Alkalom: vasárnap

Dátum: 2026.05.31.

Ige: Zsolt 50 válogatott versek

¹Ászáf zsoltára. A hatalmas Isten, az Úr szól, és hívja a földet napkelettől napnyugatig. ... ⁷Hallgass, népem, most én beszélek! Izráel, most téged intellek! Isten, a te Istened vagyok én! ⁸Nem feddelek meg véresáldozataidért, sem állandóan előttem levő égőáldozataidért, ⁹de nem fogadok el házadból bikát, sem aklaidból bakokat. ... ¹⁴Hálaadásodat áldozd az Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmaidat! ¹⁵Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem. ... ²³Aki hálaadással áldozik, az dicsóít engem, és aki ilyen úton jár, annak mutatom meg Isten szabadítását.

Zsid 13,8.15

⁸Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. ... ¹⁵Általa vigyük Isten elé a hálaadás áldozatát mindenkor, azaz nevéről vallást tévő ajkaink gyümölcsét.

Kedves Testvérek! Mielőtt elkezdeném az igehirdetésem, arra szeretnék kérni benneteket, hogy most csak azok figyeljenek, akik boldog életre vágnak, akik boldogok akarnak lenni. Ha valaki azonban nem akar boldog életet élni, az ne figyeljen most.

Istenünk Igéjében, a Szentírásban ugyanis le van írva a boldog élet titka. Azt az életet nevezük boldognak, melyben harmónia van Istennel és önmagammal, melyben megelégedés van, az „elég” fogalma a helyén van, tehát amikor az ember ki tudja azt mondani, hogy elég az, amim van. Elegendő van az erőből, az anyagi javakból, az egészségből, az ételből, a szórakozásból, a ruházatból. És itt bizony nagyon alacsonyan van a mérce: Keresztelő János azt mondja: *Akinek két ruhája van, adjon annak, akinek nincs, és akinek van ennivalója, hasonlóan cselekedjék!* Majd pedig a katonáknak ezt feleli: *elégedjete meg a zsoldotokkal!*

Ezek szerint az elég az alapvetően nagyon kevés. Kevés kell a boldogsághoz – szoktuk mondani, amikor egy kicsi gyermek boldogan játszik egy labdával, egy babával, vagy bármi aprósággal is, aminek nincs is pénzbeli értéke. Ő mégis boldog.

Ellenben sokszor találkozom elégedetlen felnőttekkel, akik kivétel nélkül mindig panaszkodnak valamire. És nem mosolyognak sohasem, a boldogság hiányzik az életükből. Hadd mondjak néhány példát:

Az elmúlt héten volt egy kis eső. És teljesen igaz az, hogy ha megmérte valaki, hány mm eső esett, akkor az bizony nagyon kevés volt. Ismerek olyanokat, akik állandóan elégedetlenek az időjárással: ha esik az eső, akkor azt mondják, hogy nagyon kevés eső esett, vagy éppen arra panaszkodnak, hogy túl sok ez az eső, ami esett. Ha süt a Nap, akkor nem bírják már ezt a kánikulát. Ha meg nem süt a Nap, akkor depressziósak lesznek már ettől a borús időtől vagy fáznak. És valahogy sohasem jó úgy, ahogy van, ahogy az Istentől kapjuk azt az időt.

Aztán azzal is nagyon sokszor találkozom, hogy valaki azt mondja, hogy milyen sokat kell dolgozni, más meg örülne annak, ha lenne munkája vagy lenne egészsége ahhoz, hogy dolgozzon.

A napokban láttam egy kis videót arról, hogy mi magyarok mennyire szeretünk minden miatt panaszkodni és keseregni, és szinte egymásra licitálunk abban, hogy kinek a legrosszabb és a legnehezebb az élete. Velünk szemben pl. ott van Izrael, ami a világ egyik legboldogabb ország, pedig állandó fenyegetettségben és háborúzásban élnek a zsidók. Mégis boldogabbak mint mi.

És pontosan ezt látom én is sokszor: történik valami jó dolog, akkor az ember hajlamos arra, hogy azonnal a kételyeit fogalmazza meg, vagy a nehézséget, a problémát, a veszélyeket lássa meg. Ezek a mondatok legtöbbször így kezdődnek: „igen, de...”.

És bizony nagyon könnyű beleesni ebbe a hibába: és azzal kezdeni a mondatot, hogy „igen, de...”. Nagyon könnyű mindenben a hibát megtalálni, és azt észrevenni, hogy miért ne örüljünk valaminek.

Vegyük észre – kedves Testvérek – hogy ez az „igen, de...” hozzáállás a dolgokhoz elveszi az embernek az örömét, sőt, még a másakra is rossz hatással van, az ő örömét és a lelkesedését is elveszük vele. Tulajdonképpen az „igen, de...” szavainkkal kövezzük ki a boldogtalanság útját magunk előtt, és utána csodálkozunk azon, hogy tényleg rosszul érezzük magunkat a bőrünkben. És persze azon is csodálkozunk, ha a másik ember boldog, megelégedett és békessége van. És nem is tudunk örülni a másik ember boldogságának. Ez már irigység is.

És ezek után könnyen azt gondoljuk, hogy azért boldog, azért megelégedett, és azért van békessége, mert makk egészséges és még a bőre alatt is pénz van. Pedig a boldogságnak, a megelégedettségnek és a békességnek nem feltétele sem az egészség, sem pedig a gazdagság. Ez talán szokatlan kijelentés, de igaz. A boldogság valami egészen mástól függ.

TÖRTÉNET: „Van egy régi zsidó haszid mese egy asszonyról, akit Anna Kebbicsnek hívtak. Mást sem csinált, csak panaszkodott. Egész nap csak siránkozott valami miatt. Egy reggel Anna Kebbics arra ébredt, hogy viszket az orra. A viszketés egész nap nem enyhült. Végül elment a városba, hogy felkeresse a rabbit.

Amikor a rabbi meglátta Annát, megkérdezte:

– Hogy vagy, Anna? Anna így felelt:

– Kevés pénzem van, a ruháim ócska rongyok. Olyan rossz az egészségem, a hátam olyan, mint Jerikó falai. Olyan messziről kell cipelnem a vizet, hogy a lábaim olyanok, mint egy-egy görögdinnye. A házam olyan kicsi, hogy alig tudok megmozdulni benne. A gyermekeim olyan ritkán látogatnak meg, hogy lassan már meg sem ismernek. Aztán itt van ez a viszketés az orromon, ami annyira gyötör. Mondd meg nekem, rabbi, mit jelent ez?

A rabbi így szólt:

– Anna, ezt a viszketést Kebbics-viszketegségnek hívják – a panaszkodók viszketegségének. A jelentése pedig a következő: Amilyennek tartod magad, olyanná válsz.

A következő reggelen, amikor Anna felkelt, még mindig viszketett az orra. Alig tudott megmozdulni. A háta kővé vált, mint Jerikó falai. Ahogy körülnézett, azt látta, hogy a háza úgy összezsugorodott, hogy a karjai kilógtak az ablakon, a lábai meg a bejárati ajtón. Meg sem tudott benne mozdulni. A lábfejei helyén két hatalmas görögdinnye éktelenkedett. Ruhái ócska rongyokká változtak. Amikor a fia és a lánya arra jártak, Anna szólt nekik, de azok fejüket csóválva továbbmentek – nem ismerték meg.

Az orra meg továbbra is viszketett.

Kétségbeesésében Annának eszébe jutott a Kebbics-viszketegség jelentése: *Amilyennek tartod magad, olyanná válsz! Mit jelent ez?*

Anna elkezdett gondolkodni: *Tulajdonképpen elég pénzem van a megélhetésemhez, sőt még több is. Mostantól fogva adok a feleslegemből azoknak, akik nem állnak olyan jól. Valójában az egészségem sem olyan rossz. A koromhoz képest egész jól érzem magam. Örülök, hogy ilyen szép házban lakhatom. Nem túl nagy, de kényelmes és elég meleg. Ami azt illeti, nem is bánom, hogy vízért kell járnom. Szeretem az út menti virágok illatát. És a gyermekeim – olyan büszke vagyok, hogy önállóak lettek, és már tudnak gondoskodni saját magukról.*

Csodálatos módon, amíg Anna ezeket mondta, visszaállt az eredeti állapota – életszemlélete pedig örökre megváltozott. Amikor a rabbi Anna történetét meséli, a következő mondattal fejezik be: Bárcsak örökké viszketne az orrotok, és akkor biztosan nem panaszkodnál!

Lehet, hogy nem kapjuk meg a Kebbics-viszketegséget, ám arra nekünk is szükségünk van, hogy emlékeztessenek: szemléletmódunk hatással van a dolgok alakulására. A

hozzaállásunknak nagy a jelentősége. Ha panaszkodsz, akkor annak az eredménye az lesz, hogy helyzeted valószínűleg még rosszabbra fordul.

Ha viszont pozitívan próbálsz nézni a dolgokat, meglátod másokban a jót, együtt örülsz azokkal, akiknek jobban megy, mint neked, és áldod Istent mindazért, amit neked adott, ne feledd: sorsod valószínűleg jobbra fordul.” (Wayne Rice, Fején a szöveg 1.)

Nekünk, keresztyéneknek pedig különösen is megvan az okunk arra, hogy pozitív legyen a hozzáállásunk. **Ez a pozitív hozzáállás pedig a hálás élet. A hála, mint életforma boldogságot ad a lelkünkbe.**

De mi is az a hála, amiről annyira sok szó esik a Bibliában? A háláról ezt mondja egy keresztyén szótár: „érzületben, gondolatban, szavakban vagy tettekben kifejeződő válasz, mellyel valaki a másik személye részéről tapasztalt kegyelmes, jóságos, jóindulatú cselekedetet, magatartást viszonzza.”

Vagyis ez egyszerűen azt jelenti, hogy ha kapunk valami jót, és azt viszonzzuk, megköszönjük szóban vagy tettekkel, és teljes szívünkkel is érezzük a köszönetet, vagyis hálásak vagyunk.

Nekünk, keresztyén embereknek a Biblia olyan tájékozódási pont az életünkben, amihez mindig szeretnénk viszonyítani önmagunkat. A Bibliában pedig nagyon sokszor van szó háláról, hálaadásról, de mindez akkor válik igazán érdekessé, ha megismerjük a hála, a hálaadás szavak gyökerét.

Az az érdekes, hogy sem az Ószövetség nyelvében a héberben, sem pedig az Újszövetség nyelvében a görögben nincs olyan szó, ami önmagában a hálát jelenti. Azok az a szavak, amiket magyarul így fordítanak, azoknak az eredeti jelentése, az elsődleges jelentése a **„kegy, kegyelem, jóindulat”**, és ezért a hála az, amit az ember érez és megtesz, amikor kegyelmet kap, amikor jóindulatot tapasztal.

Ez pedig nagyon egyszerűen azt jelenti, hogy a hálának, a hálaadásnak az alapja Isten kegyelme, amivel felénk fordul. Az Úr sokféle módon megmutatta és szüntelenül megmutatja nekünk az Ő kegyelmét, mi pedig ezért hálával fordulunk felé.

Isten nem kér tőlünk semmi különlegeset. Nem kér véresáldozatot, nem várja el, hogy állatokot áldozzunk, nem vár el tőlünk különleges életformát, csak egyet szeretne: legyünk hálásak iránta. Áldozatunk a hála legyen – mondja az 50. Zsoltár. És bármit adunk Istennek, az időnket, a kétkezi munkánkat, a szolgálatunkat, vagy pedig az adományainkat, azt adjuk hálás szívvel. Mert ha kényszerűen cselekszünk, ha nincs bennünk hála, akkor az semmit sem ér. Annak Isten nem örül, abban nem gyönyörködik az Úr.

Igehirdetésemet azzal kezdtem, hogy csak azok figyeljenek ma, akik boldog életet szeretnének élni, de azok, akik továbbra is keseregni és elégedetlenkedni, meg panaszkodni akarnak, azok ne figyeljenek. Nagyon fontos tapasztalat az, amiről most szeretnék beszélni. Már nagyon sokszor megtapasztaltam, átéltem azt, hogy amikor őszintén adtam hálát, amikor hálás voltam, akkor boldogság, megelégedettség és békesség töltötte be a szívemet.

De amikor elégedetlen, panaszkodó, „igen, de...” ember voltam, akkor egyszeriben eltűnt a boldogságom, elégedetlenség uralkodott el lelkemen, és nem volt békességem.

A mezőgazdászok tudják, hogy hány milliméter eső kellene a földekre. A közgazdaságban járatosak tudják azt, hogy mennyi nettó jövedelemnek kellene meglenni egy hónapban. És habár ezek sokszor nincsenek meg, hiányoznak, mégis fontos hálát adni Istennek mindazért és mindenért, ami van. Az Igében ezt olvassuk a Fil 4,6-ban: **“Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt.**

Mit jelent ez? Azt, hogy Isten Igéje arra tanít, hogy **előre legyünk hálásak** azért, amit kapni fogunk az Úrtól. Előre legyünk hálásak a jövő ajándékaiért, áldásaiért és azért a kegyelemért, amit kapni fogunk.

És az is csodálatos tapasztalat, hogy amikor előre hálás tudok lenni, az különös boldogsággal, megelégedettséggel és békességgel tölti el szívem. Miért is? Mert tudom, hogy sorsom, a jövőm a lehető legjobb kezekben van.

Ha panaszkodok, ha bosszankodok azért, ami nincs, ami nem tetszik most, akkor az csupán azt jelenti, hogy nincs semmi lehetőségem a változtatásra, és nem tudok bízni és reménykedni semmiben sem. Saját tehetetlenségem miatt van.

Amikor hálát adok Istennek, különösen, amikor már előre hálát adok Istennek a jövőbeli jótéteményeiért és áldásaiért, akkor azért tölt el engem boldogság, megelégedettség és békeség, mert tudom, hogy a lehető legjobb kezekben, a Teremtő Isten gondviselő kezeiben van az én törekeny életem és sorsom. Ő gondoskodik rólam, és Ő nem feledkezett meg rólam. Velem van és áldásaival kísér engem életem minden napján.

Ez a hit, ez a bizonyosság ad boldogságot, megelégedettséget és békeséget. Ez nem jelent tétlenséget a részemről. Nekem továbbra is meg kell tennem mindent, amire módom és lehetőségem és erőm van. De mindaz, ami meghaladja az erőmet, a képességeimet és lehetőségeimet, azt letettem Isten gondviselő kezeibe. Azok miatt már nem aggodalmaskodom. Azokról már az Úristen fog gondoskodni.

Testvérek! Tegyetek próbát! Próbáljátok ki azt, hogy mindent megköszöntök Istennek, és hálát adtok neki. Adjatok hálát az Úrnak mindenért, és boldogok lesztek!

Istenhez méltó a hálaadás, azzal dicsérhetjük Őt. A mi életünkre pedig gazdag áldás származik, ha hálát tudunk adni mindenért. Pál szavaival zárom igehirdetésem: ²⁰ **adjatok hálát Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.** (Ef 5,20) Ámen.

Áldás:

¹⁶**Mindenkor örüljete**k, ¹⁷**szüntelenül imádkozzate**k, ¹⁸**mindenért hálát adjate**k, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra. (1Thessz 5,16-18) Ámen.

Loment Péter lelkész